

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Lous, Christian Carl.; ved C. C. Lous.
Titel Title:	<u>Indføds-Retten : en Eclogue</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt ... hos A. H. Godiches Efterleverske, ved F. C. Godiche, 1776
Fysiske størrelse Physical extent:	12 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

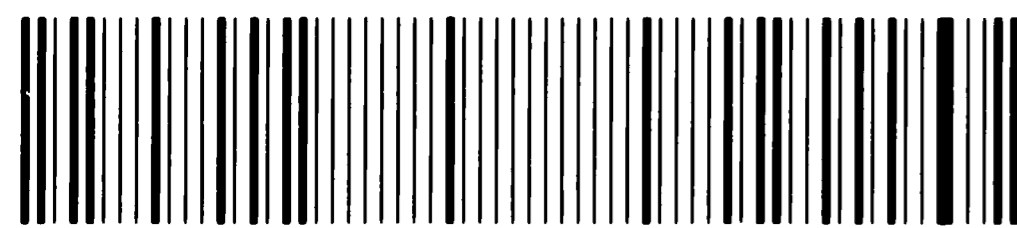
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53, - 364.

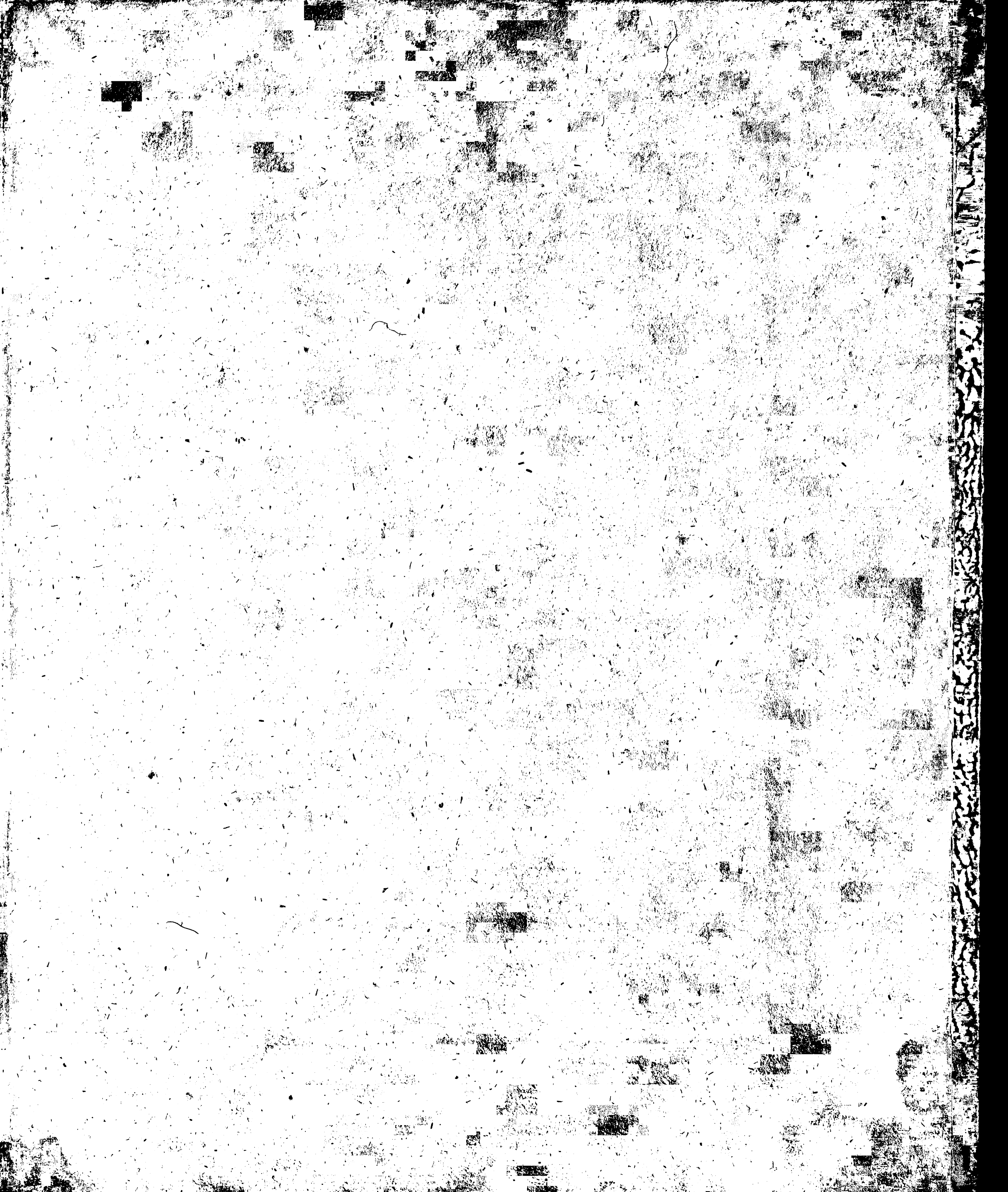
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 4°

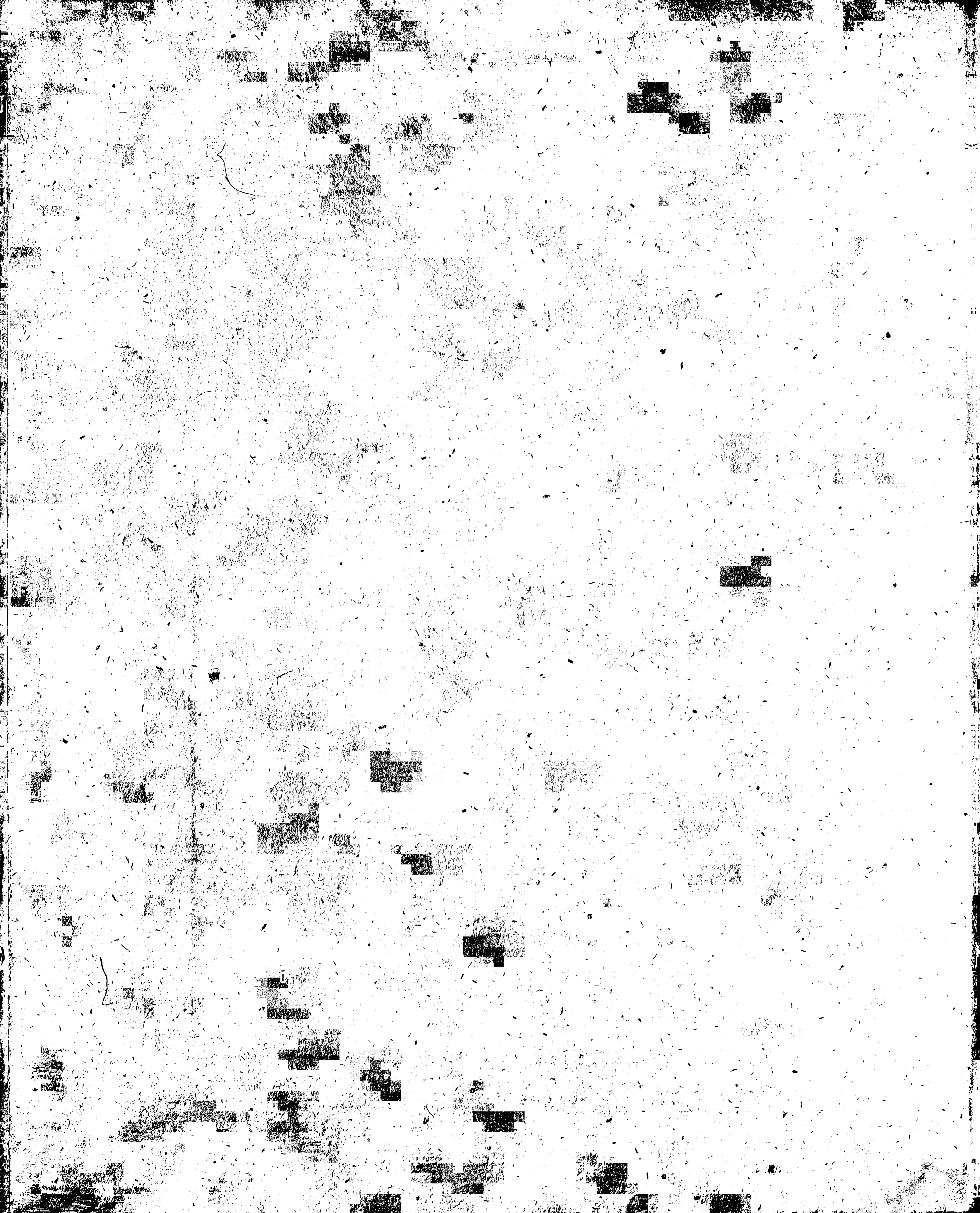

1 1 53 0 4 00486 0

+REX

INDFÖDS-RETTEN.

EN

ECLOGUE.

VED

C. C. LOVS.

KIÖBENHAVN 1776.

TRYKT I DET KONGELIGE UNIVERSITETS BOGTRYKKERIE HOS A. H.
GODICHES EFTERLEVERSKER, VED F. C. GODICHE.

IN PROPOSITO

1701

1701

IN PROPOSITO

Du Aand, som vaager over Danmarks Vel!
Anstem en Lovsang, eller und mig Held
At løfte op ved Dig min takfuld Røst!
See! Dagen kommen er, som byder Lyft,
Som først i Skiæbnens Bog antegnet stod,
Den Landets Søn med Glæde gaaer imod.
O! at min Sang, bestemt saa blid en Dag,
Ved den maae lives op, og naae Behag,
Som værdigt Offer, eller værdig Tolk,
For nydte Gunst fra et erkjendtligt Folk!

Først dig, Almægtige! Vi takke, for
Du Fædrelandet gav saa blide Kaar:
Fred, mens det trindt omkring os truede,
Fred, af alt Jordisk vist det herligste:

En Fyrste, som i Mildhed ligner Dig,
Stor ved Velgierning, og paa Godhed rig;
Som i sit Folkes Vel og Kiærlighed
Sin Throne fast, sin Ære sikker, veed;
Og nu som med en kiærlig Faders Favn
Antager Landets Børn til Landets Gavn.
Dig bör for al den Naade evig Priis.
Bliv Du os altid god, som Du est viis!
Og Vi vil stræbe, ledte ved Din Aand,
At værdig tage Gaven af Din Haand.

Tak skee saa Dig, Du Guds Betroede her!
Vor Konge, Fader, Ven! Hvad Offer er
Nok for den Gunst, det Fortrin, os bereed?
Dog see! — vort Offer er vor Kiærlighed,
Vor Flid, vor stræbsom Lyst, hengiven Siæl,
Ved Dig anfört, at fremme Landets Vel;
Vor Nidkiærhed, naar Voldsmand taster an,
At stride for Din Throne og Dit Land.

Hör glade Röster! hör i Tusindtal
“*Held Dig vor Fader!*” raaber folkrig Dal;

Og

Og langt, fra Klippens Ryg, med Lynild-Fart,
 „*Vor Fader!*” fört, ved Gienlyd toner klart.
 Alt Landet frydes nu, og takker Dig:
 Glad Ageren i Furer aabner sig,
 Og af sit Skiöd sin Rigdom bringer frem.
 Selv Himlens blide Regn meer angennem
 Fremlokker Spire-Vext, hvis skiulte Röst
 Bebuder Landets Börn en rig're Höft.
 See! Skovens Trær röres som i Dands,
 Og Eegen byder Dig sit Löv til Krands!
 See! Norges höye Granne række ud
 Paa lange Arme sine grønne Skud,
 At pryde Ære-Stötter, reyste Dig
 For meere værdig Daad end heldig Krig.

Hvert Aar skal höfte nye Velsignelser,
 Imedens Du blant os Dit Scepter bær,
 Og Frugter af en *Lov*, saa Faderlig,
 Skal gavne Landets Börn, og glæde Dig.
 Ved *den* skal ædel Kappen voxe til,
 Og i hvert Bryst antænde Drift og Ild;
 Ved *den* skal Danske vove til at troe,
 At Kunst og Vidd vel og hos dem kan boe;

Og at vindskibelig opfindsom Aand
 Kuns lidt behöver fremmed Ledebaand;
 Ved *den* vort för saa ilde handled Sprog,
 Nok ofte tvungen under fremmed Aag,
 Skal efterhaanden til sin Reenhed naae,
 Og för miskiendte Fynd og Rigdom faae.
 Da, milde Landets Fader! skal Du see
 Din Hensigt lykkes, og Dit Önske skee:
 Dit Fædreland ved egne Söner bragt
 Til Hæder, Viisdom, Eenighed og Magt.
 Og de skal sige med indtagen Siæl:
 See Landets Gud, som gjorde det saa vel!

O! *Lov* af ægte patriotisk Aand!
 En Konge værdig, som med kiærligt Baand,
 Og, lig Naturens, fast, ved Fædre-Ret,
 Forbunden til sit Rige, elsker det.
Den knytte skal, om mueligt, tættere
 Det os saa dyre Baand, nu kiærere;
Den skal fordoble sand Hengivenhed,
 Rodfæste Troeskab, og befordre Fred.
 Hvad kan Vi giöre nok, for *den* med Flid
 At hellige til seeneft Eftertid?

Hvad,

Hvad, for at vise Verden al den Agt,
Vi fætte paa faa Gud-ligt övet Magt?
Med gylden Stil i Klippen varigen
Og dybt indskreven, skal Vi gjemme *den*?
Skal Vi Ægyptisk Stötte reyse op,
Og med *den* pryde ud dens stolte Krop?
Ney! — disse falde dog, og Tidens Tand
Selv Steen, og Malm, og Klippen, griber an.
Et meere fast og varigt Monument
Den have skal, som *den* det har fortient:
I hver en Borgers Hierte prentet staae,
Og sidste Efterslægt, fortplantet, naae;
Sin virkfom Sæd til mange Aldre ströe;
Med Folket vare ved, med Folket döe.

Du undte os, o Konge! denne Skat,
Som har fra nu vor Lykke stadig fat.
I Billighed og Ret dens Grund Du faae,
Og lærte os paa samme Ret at staae.
Skam for os, om Vi, lunkne, glemte det,
Og slap den Fortrins-Vey, os er beredt!
Skam, om Vi, mindre kloge paa vort Gavn,
Ey for vor Lykke agted' Indföds-Navn!

Ney!

Ney! för skal Norge fattes Fyrr og Gran,
För Danmark Korn, för Holsteen fiskrig Vand;
För deres Sønner skal taalmodig see,
At dem betages slikt Klenodie.

Hvad var det vel, som gamle Stater gav
Det Liv, den faste Skik, de skinte af?
Ved Borger-Ret optændtes i hvert Bryst
Sand patriotisk Drift, og Landsmands Lyft.
Ved den, hos Helten virksom, Landet tidt,
Fra Trældom löst, blev lykkeligt og frit.
Ved den stæeg Kunster frem, og Vidd opstod,
Den Gamle samled Kraft, den Unge Mod.
Hvor store Ting udretted Grækerne!
Og Romersk Folk endnu langt meer end de!
Dog Borger - Navn var eene Samqvems Baand,
Og Statens Driv - fæer, der, og Folkets Aand.

Vi, som til patriotisk Nidkiærhed
Har milde Grunde nok at drives ved:
En sand Religion, der fordrer den;
Regenters Bud, velmeent, som fra en Ven;

Et

Et Land, Vi skylde Födsel, Sikkerhed,
Og Slægtskabs - Baand, Vi kiært forbindes med;
Vi mangled' denne dog, den kraftigste —
(Thi Æren driver Siælen stærkere.)
Men Landets Herre böd, og *Loven* skrev:
„ *Bliv Danske til et Folk!* ” — og see! det blev.

Saa mægtig reyfte op, forbundne saa,
Hvad skulde Vi ey kunde nu formaae?
Paa samled' Kræfter, og foreenet Vidd,
Vi snart foruden Hielp tör slaae vor Lid.
Alt længe nok iblant os udfögt Konst
Har krævet Danske Hænders Drift omsonst;
Imens de ofte hialp til, udenlands,
At give fremmed Folk sin Magt og Glands.
Alt længe nok, til vor Forhaanelse,
Oplysning bragtes os af Fremmede;
Endskiönt Erfaring altid Vidne bar,
At ey Naturen os ugunstig var.
Herefter ædelt Mod skal spore an
Til Konst og Vittighed hver indföd Mand:
Til ret at bruge Agerdyrknings Flid,
Og Haandværks Drift, og Handels stræbsom Vidd.

B

Hver

Hver Landets Sön skal, til alt nyttigt nem,
Trods fremmed Konstværk, eget bringe frem;
Og, skiönt Fuldkommenhed ey strax opnaaes,
Dog i sin Stræben söge Tröst og Roes.

Gaae, Fædreland! glad mod saa blide Kaar!
See den Lykfalighed, dig forestaaer!
See en utallig Slægt, endnu uföd,
Af Furen lokke frem sit Velstands-Bröd!
See Skov og Agre yndig vexle om,
Ey levnende ufrugtbart noget Rom!
See Havne frit for Handel aabne sig,
Og egne Skibe fylde Fiord og Viig;
Af Dybet skiulte Skatter drage frem,
Og aarlig samlet Rigdom hente hjem!
See Konster blomstre, Vittighed opgaae,
Som Middags-Soel höyt paa vor Himmel staae;
Ey fremmed Lys og Varme trænge til,
Men selv meddeele andre Lys og Ild!
Naar Velstand kroner dine Dage saa,
Og Vellyst-tvundne Aar umærkt hengaae;
Naar en lykkelig Slægt indhöfter Frugt
Af Fædres Flid og Umag, viislig brugt;

Da

Da skal den glad velsigne denne Dag,
 Og stedse tænke paa den med Behag,
 Med hellig Fryd og Andagt hilse den,
 Saa tidt den aarlig lyser frem igien.
 Hver Landets Søn da skiönfom ofre skal
 Til Himlen Tak og Bönner uden Tal:
 Tak for det Gode, *Indföds-Retten* gav,
 For al den Held, som Landet nöed deraf;
 Og ivrig Bön: dens Frugter stedse maae
 Tilvoxe meer og meer, ret skiönnet paa;
 At Drift maae blusse op, og ædel Lyft,
 Og nyttig Kappen, i hver Indföds Bryft,
 Til nidkiær at befordre Rigets Gavn,
 Og sætte udi varigt Lys dets Navn.
 Da Landets Döttre skal höytidelig,
 Vor Ven og vor Monark! erindre Dig;
 I Optog gaae med Spil, og Sang, og Dands,
 At ofre til Dit Minde Blomster - Krands;
 At stemme, Dig til Priis, en Lovfang an,
 Som seeneft Efterslægt gientage kan.

Dig, Evige! bönfalde Vi, (med Dig
 Min Sang begyndtes, og bör ende sig)

Du, som vejledte selv Din Salvede,
Og i Hans *Lov* lod klart Din Omsorg see!
O! læg Du Held dertil, *dens* Virkning maae
Til os og sidste Slægter, frugtbar, naae!
Lad Flid, ved *den* opelsket, spire ud
I nyttig Værks og Konstners nærsom Skud!
Lad patriotisk Lyft, ved *den* opvakt,
I hver en Siæl faae altid meere Magt!
Velsign, og styrk (det er vor sidste Bön)
Gud! Landets Fader og hver Landets Sön!

